

Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

2. Про плату за землю : Закон України від 3 липня 1992 року №2535-XII. [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T253500.html.

Бутенко Олександр
к.е.н, замісник начальника управління
Сбербанк Росії
м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНА СТРАТЕГІЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СФЕРИ

Участь держави у регулюванні фінансово-кредитної діяльності полягає у тому, що держава виступає як системоутворювальний інститут, адже формує єдину правову і нормативну базу для всіх учасників кредитної діяльності, включаючи і реалізацію реальних проектів. Вона сама є суб'єктом інвестиційного процесу, тому що виділяє бюджетні засоби на конкурсній основі безпосереднім замовникам проектів. Варто мати на увазі, що держава не переслідує як основну мету інвестиційної діяльності отримання максимального прибутку від реальних проектів, на фінансування яких спрямовує бюджетні засоби. При прийнятті інвестиційних рішень держава керується іншими принципами, ніж комерційні організації, у ході оцінювання ефективності проектів (наприклад, досягнення максимальної спеціальної і економічної ефективності). Держава визначає стратегію поведінки кредиторів-інвесторів на ринку інвестиційних товарів, а також об'єм і структуру бюджетних інвестицій.

Політика недооцінки ролі держави в економічному розвитку була піддана критиці на саміті «Групи 20». «Загальнонаціональні інтереси, - зазначається у декларації саміту, - задають формат для реалізації приватних інтересів, чим більше ринків, тим більше лягає відповідальність на державні інститути за вектор економічного і соціального розвитку» [1].

Особливо зростає роль державної стратегії у кризовій ситуації, коли державне управління вимагає володіння певними навичками у швидкому прийнятті рішень [2, с. 98]. Багато дослідників переконані, що стрімкість і швидкість реакції є зараз головним джерелом переваги в конкурентній боротьбі [2, с. 101].

На роль держави у поживленні інвестиційної діяльності існує два погляди. Перший представляють особи, залучені до здійснення ліберальних реформ. Він полягає у тому, що державне втручання не може забезпечити більш ефективний розподіл ресурсів, ніж безпосередньо ринковий механізм; другий виходить із того, що державне регулювання, державний протекціонізм у період складних структурних змін економіки, а особливо в період криз, є невід'ємним атрибутом

управління сучасної ринкової економіки.

Вибір того чи іншого шляху залежить багато у чому від конкретної ситуації в країні. Стосовно України, то ситуація полягає в тому, що економіка України являє собою економіку промислово-індустріального типу з великою питомою вагою сировинних і суміжних галузей. Економіка, яка значною мірою залежить від експорту важливих стратегічних компонентів (газу, нафти тощо) і в той же час занадто енергоємна, матеріалозатратна. Наша економіка відрізняється високою капіталоємністю, низьким рівнем обігу капіталу і уповноваженим реагуванням на ринкові імпульси. Низький рівень інвестиційних процесів призводить до багатьох негативних явищ – розладу багатьох галузей виробництва, включаючи підприємства з високими технологіями оборонного комплексу, до деградації важливих наукових напрямів, які могли б бути належною базою для технологічного прориву в майбутньому. Отже, економічна ситуація, яка склалася в Україні, не має поки що реальних передумов для саморегулювання інвестиційних процесів економіки в цілому на основі ліберальних підходів.

До головних засобів, або інструментів, державного регулювання банківської інвестиційної діяльності належать а) правові інструменти: закони і законодавчо-нормативні акти; б) економічні інструменти: важелі грошово-кредитної політики; важелі податкової політики; використання іноземних інвестицій; портфельних інвестицій; державні гарантії та інші.

Учені поділяють засоби впливу держави на інвестиційний процес на змінні і постійні. До змінних механізмів державного регулювання вони відносять заходи регулювання, які слід застосовувати в кожній конкретній економічній ситуації; постійні механізми функціонують у незмінному вигляді незалежно від економічної ситуації. За методами впливу держави кожен із заходів поділяється на прямий та непрямий, а за сферою впливу – на обмежений та загальнодержавний [3, с. 146].

З метою активізації діяльності банків у процесі інвестування, держава повинна, по-перше, забезпечити можливість накопичити необхідні кошти; по-друге, розділити з банками ризики інвестиційної діяльності, зумовлені економічним становищем країни; по-третє, сприяти підвищенню прибутковості інвестиційної діяльності.

Одним із важливих важелів держави для реалізації цих завдань є створення правової основи, тобто прийняття законів, законодавчих та нормативних актів, які покликані створити правове середовище для сприятливої діяльності інвестиційних банків. Саме недосконалість банківського законодавства є однією з основних причин, які гальмують становлення сучасної, модернізованої банківської системи. Зміна банківських і податкових норм повинна мати послідовний, передбачуваний характер з тим, щоб досягти фінансової стабілізації. Ефективність законодавства про оподаткування банків повинна визначатися не тільки фіскальними заходами, а й, передусім, несуперечністю правових норм і відповідністю завданням суспільно-економічного розвитку.

Роль державного регулювання фінансово-кредитним процесом полягає у визначенні головних параметрів діяльності банків. На нашу думку, держава має вдосконалювати інвестиційно-кредитну політику, щоб, з одного боку, захищати

інтереси банків, гарантуючи їм безпеку, а з іншого – допомагати суб'єктам господарювання одержати кредити під інвестиційні проекти. Але при цьому держава не повинна використовувати адміністративні методи. Здійснюючи структурні перетворення в господарстві країни, державні органи повинні використовувати інструменти ринку.

У сучасних умовах здійснення інвестиційних програм, централізовані інвестиції будуть зменшуватися, тому державі необхідно вдосконалювати механізми залучення приватного капіталу, зокрема комерційних банків, у сферу інвестиційної діяльності, використовуючи багатий арсенал різноманітних форм фінансування економіки. Механізм державного управління є «інструментом реалізації виконавчої влади держави» [4, с. 86], який являє собою систему бюджетних, валютних, господарських, грошових, інноваційних, кредитних та ін.

Сьогодні значення набуває інноваційне державне управління, що полягає в нових підходах, які використовують органи державної влади для забезпечення виконання поставлених перед ними завдань. Інноваційне державне управління використовує новітні механізми управління економікою, фінансами.

Міжнародна практика переконує, що будь-яка інновація державного управління може бути впровадженою тільки за допомогою різних проектів. Управління конкретними проектами є досить актуальною та прогресивною управлінською технологією.

Список використаних джерел

1. G20 договорились спасти экономику // «День» 2008 р. – № 209, 17 листопада.
2. Дерлоу Дес. Ключові управлінські рішення. Технологія прийняття рішень / Дес. Дерлоу: Пер. з англ. – К. : Всеувино, Наукова думка, 2001. – 242 с.
3. Основи інвестиційно - інноваційної діяльності: Навч. посіб. / За науковою редакцією В.Г. Федоренко. – К.: Алерта, 2004. – С. 146.
4. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления / Г.В. Атаманчук : Курс лекцій. – М. : Юрид. лит., 1997. – 86 с.

